

РЕШЕНИЕ

№ 3300

гр. София, 27.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав, в публично заседание на 30.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **4481** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.141, ал.4 вр. чл.156 – 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на „Производствено търговско предприятие (П.) М.” О. със седалище и адрес на управление Република Сърбия, Г.неготин, У. „Бадневски пут” (без номер), регистрирано в Търговския съд в Г.Зайчар с данъчен идентификационен намер * чрез пълномощника си адв. И Г Велов от САК със съдебен адрес Г.С., У. „Б. К.” № 39, .1 срещу СТАНОВИЩЕ за липса на основание за прилагане на Спогодба за избягване на двойното данъчно облагане (СИДДО) изх.№ 25-53-00-50/22.03.2010 г., издадено от директор на дирекция „СДО” Г.С., потвърдено с решение № 738/21.05.2010 г. на Д. на Дирекция „ОУИ” Г.С.. В жалбата се твърди, че оспореното становище е незаконосъобразно като постановено при неправилно приложение на материалното правните норми. Посочва се , че легалното определение на термина „авторски и лицензионни възнаграждения” съгласно чл.12, ал.3 от СИДДО РБСРЮ не включва доходите от наем на кораб, като счита, че доходите от наем от една страна и от друга страна авторски и лицензионни възнаграждения са ясно разграничени в чл.12, ал.5, т.2 и т.3 ЗКПО.

Посочва допуснато съществено процесуално нарушение доколкото разпоредбата на чл.12, ал.2 СИДДО РБСРЮ дава възможност за облагане на доходите при наличие на взаимно споразумение между договарящите държави, каквото няма подписано. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени оспореното становище, като му присъди направените по делото разноски.

Ответникът Директор на дирекция "ОУИ" – Г.С. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С искане за прилагане на СИДДО между Република България и Сърбия и Черна гора вх.№ 25-53-00-50/25.01.2010 г. жалбоподателят П. „М.” О. със седалище в Сърбия и Черна гора, ЕИК по БУЛСТАТ *, адрес Г.Неготин, У. „Бадневски път” вв. 19300 е сезирал ТД на НАП Г.С. за поризнасяне по реда на глава 16, раздел III ДОПК. - относно наличие на основание за прилагане на СИДДО по отношение на получени доходи от наем на плавателен съд по договор от 08.07.2009 г. в размер на дохода от 101 110.00 евро и сума на искането данъчно облекчение от 10 111.00 евро. По повод на искането съгласно чл.141, ал.1 ДОПК с резолюция № 902614/26.01.2010 г. на началник отдел „Контрол” в Дирекция „СДО” на ТД на НАП Г.С. е разпоредено извършването на проверка от М Б М - старши инспектор по приходите относно наличието на основание за прилагане на СИДДО между Б и Сърбия по отношение на фирма „ФЦЦ Констракцион” клон Б.

В 60-дневия срок от подаване на искането съгласно чл.141, ал.1 ДОПК е постановено оспореното в настоящето производство становище за липса на основание за прилагане на Спогодба за избягване на двойното данъчно облагане (СИДДО) изх.№ 25-53-00-50/22.03.2010 г., в което е прието, че доходите на молителя „П. М.” О. от отдадени под наем на „ФЦЦ Констракцион – клон Б” два кораба с договор № IN/0/121911/0184/00/09 от 08.07.09 г. и анекс от 13.07.09 г. попадат в дефиницията на понятието „авторски и лицензионни възнаграждения” по чл.12, ал.3 СИДДО като наем на „промишлено, търговско или научно оборудване”. Становището е връчено на представител на молителя на 23.03.2010 г. и оспорено по реда на чл.141, ал.4 вр.чл.152, ал.1 ДОПК с жалба по

административен ред вх.№ 2553-00-50-4/06.04.2010 г.

Съобразно чл.155, ал.1 ДОПК срокът за произнасяне от горестоящия административен орган изтича на 21.05.2010 г. В този срок е постановено решение № 738/21.05.2010 г. на Д. на Д. Г.С., с което становището е потвърдено. В решението са изложени подробни съображения относно понятието „авторски и лицензионни възнаграждения” съобразно легалната дефиниция на пар.1, т.8 от ДР на ЗКПО (доп. - ДВ, бр. 95 от 2009 г., в сила от 01.01.2010 г.), в което се включват плащания, получени за правото на използване на промишлено, търговско или научно оборудване, вкл. движими вещи и транспортни средства. Видно от съдържашката се в преписката разписка решението е връчено на представител на жалбоподателя на 25.05.2010г. Жалбата, по която е образувано настоящето производство вх.№ 53-02-136 от 08.06.2010 г. е подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване съгласно чл.141, ал.4 ДОПК индивидуален административен акт, поради което е ДОПУСТИМА.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

В настоящето производство и съгласно чл.160, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. По изложените вече във фактическата част на решението съображения съдът намира, че оспореното становище е издадено от компетентен орган по приходите, при спазване на установената форма и без да са допуснати съществени процесуални нарушения. Между страните няма спор за факти. Органът по приходите не оспорва, че жалбоподателят е местно лице на Република Сърбия съгласно удостоверение № 437-6-97/09 от 10.08.09 г., че е действителен притежател на дохода и няма място на стопанска дейност на територията на Република Б съгласно негова декларация от 13.08.09 г. Спорът между страните е изцяло правен относно правната квалификация на доходите на жалбоподателя по договор за наем на речен влекач №IN/0/121911/0184/00/09 от 08.07.09 г. и анекс от 13.07.09 г.

С посочения договор жалбоподателят в качеството му на наемодател е отдал под наем на „ФЦЦ Конструкцион – клон Б” плавателен съд заедно с 6 членове на екипажа за извършване

на дейности по река Д срещу месечна наемна цена на плавателния съд от 22 830 евро. Така сключеният договор има характеристиките на договор за наем на кораб за определено време (тайм-чартър) съгласно Глава Седма, раздел I-ви от Кодекса на търговското мореплаване. Съгласно чл.189 КТМ наемодателят е длъжен да предаде кораба в състояние на мореходност, годен за използване с оглед на целите (видовете дейности, предвидени от договора), заедно с необходимите документи, надлежно снабден със съоръжения и комплектуван с необходимия екипаж, като за срока на действие на договора за наем следва да поддържа кораба в състояние на годност за нормално ползване, както и да заплаща трудово възнаграждение на членовете на екипажа. Наемателят от своя страна извършва съобразно с договора за наем *експлоатацията* на кораба от момента, в който той му бъде предаден, като придобива правата, поема задълженията и носи отговорностите по договорите за превоз на товари, включително и по коносаментите, подписани от капитана за товарите, приети за превоз (чл.191, ал.1 КТМ). Т.е. предмет на договора от 08.07.09 г.и анекса от 13.07.09 г. е експлоатация на корабите за извършване на дейности по река Д.

Приходните органи са приели, че доходите от наемната цена, получени от жалбоподателя въз основа на горепосочените договори са "авторски и лицензионни възнаграждения" по смисъла на легалното определение на чл.12, т.3 на СИДДО РБСРЮ, тъй като част от дефиницията включва правото на използване на промишлено, търговско или научно оборудване. Последната дефиниция няма легално определение в спогодбата, поради което органът се е позовал на легалното определение, дадено в пар.1, т.8 от ДР на ЗКПО, но с измененията от ДВ, бр. 95 от 2009 г., в сила от 01.01.2010 г. - "промишлено, търговско или научно оборудване" са всички движими вещи, включително транспортни средства". Съдът намира, че доходите от наемна цена по процесните договори не могат да се дефинират като "авторски и лицензионни възнаграждения", вкл. като доходи от „използване на търговско оборудване". Посочването на транспортните средства като част от търговското оборудване е примерно и не може да бъде изведено от общия контекст на дефиницията за "авторски и лицензионни възнаграждения". Съдът възприема тезата на жалбоподателя, че се касае за възнаграждения, свързани с използването на интелектуална собственост. Вкл. по аргумент на легалното определение за лицензионен договор съгласно чл.587 от Търговския закон - с

договора за лицензия носителят на право върху изобретение, полезен модел, промишлен дизайн, марка, топология на интегрална схема или производствен опит - лицензодател, отстъпва срещу възнаграждение изцяло или отчасти на лицензополучателя ползването му. Т.е. не е достатъчно наличието на „ползване на определена движима вещ, в това число кораб” въз основа на договор за наем, за да се приеме, че получената наемна цена попада в дефиницията за "авторско и лицензионно възнаграждение" по смисъла на чл.12, т.3 от СИДДО РБСРЮ. Легалното определение на „търговски кораб” по чл.4, ал.1 от КТМ се различава от неговото оборудване по смисъла на чл.72, ал.3, ал.4 и ал.6 КТМ и пар.1а, т.7 КТМ. При липсата на легално определение за „промишлено, търговско или научно оборудване” в СИДДО и на основание чл.3, ал.2 от същата тълкуването следва да се направи съобразно посочените относими дефиниции по КТМ на българското законодателство. След като "тайм - чартърът" не е ползване на "промишлено и търговско оборудване", то печалбата от наем на кораб на юридическо лице, местно на Република Събрия, което няма място на стопанска дейност в Република Б, следва да се облага само в Р Събрия, а не в Р Б, поради което на жалбоподателя следва да се признае исканото данъчно облекчение в посочения размер. Като е приел обратното в оспореното решение, органът по приходите е допуснал неправилно приложение на материалния закон – отменително основание по чл.160, ал.2 ДОПК. Ето защо и на основание чл.160, ал.1 ДОПК оспорения акт следва да бъде отменен като незаконосъобразен. В този смисъл е и тълкуването, дадено в константната съдебна практика (решение № 1531 от 13.02.2007 г. по адм. д. № 6655/2006 г., I отд. на ВАС, решение № 10487 от 26.10.2006 г. по адм. д. № 1966/2006 г., I отд. на ВАС, решение № 10987 от 09.12.2005 г. по адм. д. № 5633/2005 г., I отд. на ВАС, решение № 10988 от 09.12.2005 г. по адм. д. № 7916/2005 г., I отд. на ВАС, решение № 2761 от 27.02.2009 г. по адм. д. № 11644/2008 г., I отд. на ВАС).

На основание чл.160, ал.3 ДОПК преписката следва да се върне на административния орган за произнасяне по искането вх.№ 25-53-00-50/25.01.2010 г. жалбоподателят П. „М.” О. за прилагане на СИДДО РБСРЮ при спазване на задължителните указания по тълкуването на материално правните норми, дадени в настоящето решение.

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 ДОПК на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноски в

размер на 50 лв. за заплатена държавна такса. Същият не е представил доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение в полза на адв.И Г Велов от САК. **Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во Административно отделение, 2 състав**

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на „Производствено търговско предприятие (П.) М.” О. със седалище и адрес на управление Република Сърбия, Г.неготин, У. „Бадневски пут” (без номер), регистрирано в Търговския съд в Г.Зайчар с данъчен идентификационен намер * чрез пълномощника си адв. И Г Велов от САК със съдебен адрес Г.С., У. „Б. К.” № 39, .1 **СТАНОВИЩЕ** за липса на основание за прилагане на Спогодба за избягване на двойното данъчно облагане (СИДДО) изх.№ 25-53-00-50/22.03.2010 г., издадено от директор на дирекция „СДО” Г.С., потвърдено с решение № 738/21.05.2010 г. на Д. на Дирекция „ОУИ” Г.С..

ВРЪЩА преписката на административния орган директор на Дирекция "СДО" в ТД на НАП Г.С. за произнасяне по искането на жалбоподателя П. „М.” О. вх.№ 25-53-00-50 от 25.01.2010 г. за прилагане на СИДДО РБСРЮ при спазване на задължителните указания по тълкуването на материално правните норми, дадени в настоящето решение.

ОСЪЖДА Д. на Дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП Г.С. да заплати на „Производствено търговско предприятие (П.) М.” О. със седалище и адрес на управление Република Сърбия, Г.неготин, У. „Бадневски пут” (без номер), регистрирано в Търговския съд в Г.Зайчар с данъчен идентификационен намер * чрез пълномощника си адв. И Г Велов от САК със съдебен адрес Г.С., У. „Б. К.” № 39, .1 на основание **чл.161, ал.1 ДОПК** разноски в размер на 50 (петдесет) лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: